

मुपलभ्यन्ते । तथाहि—छान्दोग्ये “यो ह वै वसिष्ठं वेद, वसिष्ठो ह खाना भवति, वाग्वाव वसिष्ठः” इति वसिष्ठपदार्थव्युत्पादनम् । एवमन्येषामपि व्याख्या द्रष्टव्या । निरुक्ते—“इन्द्रशत्रुः तत्को वृत्रो मेघ इति नैरुक्ताः, त्वाष्ट्रोऽसुर इत्येतिहासिकाः, अपां च ज्योतिषां च मिथ्रीभावकर्मणो वर्षकर्म जायते तत्रोपमार्थेन युद्धवर्णा भवन्ति, अंहिवत्तु खलु मन्त्रवर्णा ब्राह्मणवादाश्च—” (२. ५. २) इति वृत्रकथातत्त्वम् । एवं प्रजापतेः सुतानुगमनम्, इन्द्रस्य अहल्यापगमनम्, इत्यादि भिन्नतात्पर्यतया नीयमानमुपलभ्यते । श्रूयते हि ऋक्संहितायां ‘शुक्रः शुशुक्तां उषो न जारः—’ (१. ५. १३) इति । ‘उषो न जारः पृथुपाजो—’ (५. २. १३) इति च । एतदेव पुनर्ऋक्संहितायां ऐतरेये ब्राह्मणे—‘प्रजापतिर्वै स्वां दुहितरमभ्यध्यायद् दिवमित्यन्य आहुरुषसमित्यन्ये तामृश्यो भूत्वा रोहितंभूतामभ्यैत्—’ इति कथारूपेण निरूपितम् । अत्र जैमिनिसूत्रभाष्यवार्तिककाराः—‘प्रजापतिस्त्वावत्प्रजापालनाधिकारादादित्य एवोच्यते स चारुणोदयवेलायामुषसमुद्यन्नभ्यैत् । सा तदागमनादेवोपजायत इति तदुहितृत्वेन व्यपदिश्यते । तस्यां चारुणकिरणाख्यबीजनिक्षेपात्स्त्रीपुरुषयोगवदुपचारः’ इत्याहुः । अत्रैव ‘प्रजानाथं नाथ प्रसभमभिकं स्वां दुहितरं गतं रोहिद्भूतां रिरमयिषुमृश्यस्य वपुषा । धनुष्पाणेर्यातं दिवमपि सपत्राकृतममुं त्रसन्तं तेऽद्यापि त्यजति न मृगव्याधरभसः ॥’ इति नक्षत्रपुञ्जसंनिवेशरूपकाभितं महिमस्तत्रपद्यमपि द्रष्टव्यम् । एवमेव ऋक्संहितायां ‘उदीरय पितरा जारमभगं—’ (७. ६. १०.) इति । एतज्जारपदमालम्ब्य तैत्तिरीयारण्यके “—गौरास्कन्दिन्, अहल्यायै जार, कौशिकब्राह्मण गौतमब्रुवाण—” (१. १२) इति पाणिनिसूत्रितः सुब्रह्मण्यानिगदः (१। २। ३७) तथा शतपथब्राह्मणे (३. ३. ४. १८) । इदमिन्द्राहल्यावृत्तं वाल्मीकीये रामायणे विततम् (१. ४८-४९) अत्र निरुक्तकाराः—‘आदित्योऽत्र जार उच्यते रात्रेर्जरयिता—’ (३. ३. ४) । वार्तिककारा अपि—“एवं समस्ततेजाः परमैश्वर्यनिमित्तेन्द्रशब्दवाच्यः सवितैव अहनि लीयमानतया रात्रेरहल्याशब्दवाच्यायाः क्षयात्मकजरया हेतुत्वाजीर्यस्य स्मादनेनैवोदितेनेत्यादित्य एवाहल्याजार इत्युच्यते, न तु परस्त्रीव्यभिचारात्” इति दिक् । अतो नित्या वेदा इति स्थितम् ॥

यत्पुनः पुरुषसूक्ते—‘तस्माद्यज्ञात् सर्वहुत ऋचः सामानि जज्ञिरे । छन्दांसि जज्ञिरे तस्माद् यजुस्तस्मादजायत ॥’ (ऋ. सं. १० मं । य. सं. ३१ अ. । अ. सं. १९ कां.) इति । ऐतरेये—‘ऋग्वेद एवाग्नेरजायत यजुर्वेदो वायोः सामवेद आदित्यात्’ (५. ५. ७) इति । एवमन्यत्र । ‘अग्निवायुरविभ्यस्तु त्रयं ब्रह्मा सनातनम् । दुदोह यज्ञसिद्ध्यर्थमृगयजुःसामलक्षणम् ॥’ (म. १) इत्यादिस्मृतिषु वेदानामनेकधा जनिमत्त्वमात्रायते, तदपि तत्राज्ञातानां, भूर्भुवःस्वः-प्रधानानामग्निवाय्वादित्यानां तिसृणां देवतानां यज्ञप्रपञ्चार्थम् । ततश्च अग्निवायुरविभ्य इति चतुर्थ्यपि साध्वी । तत्र द्वितीयं कर्म आत्मा; दोहनं च अध्यापनं, परसंक्रान्तिसामान्येन । तथात्र मुण्डके श्रूयते—‘ब्रह्मा देवानां प्रथमः संबभूव साहि० भू० २